

tegnede Kapital skulle indbetales, saa betyder det og maa betyde, her som i alle andre Tilfælde, at det er de Garanter, der tegne Kapitalen, der skulle betale hver for sig 10 pCt. af den tegnede Kapital. Jeg kan ikke tænke mig et andet System indført her, thi det vilde jo næsten være Svindelen sat i System, hvis man gik andre Veje her end den almindelige. Jeg gaar derfor ud fra som ganske givet, at der overhovedet ikke kan være anden Mening med dette Forslag, end at hver Garant for sit Vedkommende har at indbetale 10 pCt. af den tegnede Garantikapital. Det er lige ud af Vejen, saadan er det i alle Tilfælde, og saadan er det ogsaa nok Meningen, at det skal være her.

Bestemmelsen i det andet Forslag om, at Boet i saadanne Tilfælde bliver ved at hæfte, er jo et Forhold, der ikke er nyt i vor Lovgivning, men det er et Forhold, der er fremmed i dette Pengeinstitut, og jeg er lidt ked deraf, idet jeg er bange for, at det vil holde maaske adskillige fra at tegne sig for Garanti. Det ses jo nemlig, at de ikke en Gang, saaledes som tidligere, ved Døden ere fritagne for Garantier og fritagne for Ansvar, men at de ogsaa, efter at de ere døde, vedblive at hæfte for denne Garanti. Jeg er bange for, at dette Forhold, som jeg erkender vistnok er gældende, naar det vedrører andre Forpligtelser, og maaske kan være nødvendigt, skal virke noget uheldigt her og i nogen Maade afholde Folk fra at tegne sig for Garanti.

Jeg har altsaa forskellige Indvendinger at gøre, forskellige Punkter, hvor jeg ønsker yderligere Oplysninger, men i det hele og store ønsker jeg for mit Vedkommende, at dette Forslag under en eller anden Form maa naa til en god og hurtig Løsning, saa at den Usikkerhed, hvorunder man har levet i saa lang Tid, kan blive afløst af større Sikkerhed, enten det nu sker paa den ene eller anden Maade. Jeg gentager, jeg tror, vi ville staa os vel ved og gøre vel i at gaa den af mig antydede Vej, at komme de smaa Sparere i højere Grad til Hjælp, selv om det skulde komme til at gaa ud over Selskaber og mere velhavende Indskydere i Sparekassen, end her er forudsat.

Til den ærede Ordfører skal jeg gøre en enkelt Bemærkning. Han talte om, at den Kapital, der staaar i Bondestandens Sparekasse, er opsparet Kapital, men i mange Tilfælde er det ogsaa laant Kapital. Folk have stiftet Laan i deres Ejen-

dom og saa indsat Pengene i Sparekassen. Det have de gjort f. Eks. for at have Pengene, efterhaanden som Børnene blev voksne, for at kunne sætte dem i Vej. De have optaget et saa stort Laan, de kunne, i deres Ejendomme og saa indsat Pengene i Sparekassen, til de skulde bruge dem. Og mange have i Stedet for at følge den tidligere Praksis, at betinge sig Aftægt af Børnene, naar disse overtog Ejendommen, stiftet et Laan i Bondestandens Sparekasse og indsat Kapitalen for at kunne trække Renter deraf. Disse gamle Mennesker — og de ere ikke faa — ere nu meget daarligt stillede, de have ikke mere nogen Arbejdskraft, og de eje ikke andet end den Kapital, der indestaar i Bondestandens Sparekasse. Og det er vel dem, der i det hele taget kunne siges at være allerdaarligst stillede.

Hvis jeg forstod den ærede Ordfører ret, lod han skimte igennem, at Tillidsmændene maaske kunde slippe for det juridiske Ansvar, men at der ingen er, der vil forsøge derpaa. Det tror jeg for mit Vedkommende heller ikke. Jeg tror overhovedet ikke, at det er muligt at slippe. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, hvis jeg ikke hørte fejl — jeg tager det Forbehold —, at Tillidsmændene aldrig havde underskrevet noget. Det tror jeg ikke er rigtigt. Naar de nemlig sad som Tillidsmænd paa Kontorstederne, og det er vel hændet dem alle sammen, og udstedte nye Sparekassebøger, satte Tillidsmændene deres Navn ved Siden af Formandens under Lovene i disse Bøger, og i den Lov, de skrev under paa, staaar det udtrykkeligt, at de som Tillidsmænd hæfter og garanterer for 2,000 Kr. i Sparekassen. Denne Underskrift vil det sikkert ikke lykkes nogen at slippe fra, ligesom jeg heller ikke tror, at nogen vil forsøge derpaa. De allerfleste have altsaa underskrevet, jeg kunde tænke alle med Undtagelse af dem, der ere komne til i det sidste Aar.

Derimod ønsker jeg ikke det andet Lovforslag fremmet. Jeg tror, at det, hvis det gennemføres, vil forøge Usikkerheden i Befolkningen og skabe Mistillid. Jeg kan ogsaa saa godt forstaa, at de Sparekasser, som ledes samvittighedsfuldt og dygtigt og ere solvente, ville føle sig i høj Grad fornærmede over den Mistillid, som maa siges i nogen Maade at ligge til Grund for dette Forslag. Jeg ønsker ikke, at vi i dette Forhold skulde lovgive paa andre Omraader end netop overfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse.

Jeg skal slutte med at udtale som mit